

Sygn. akt II K 984/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2013r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Stupnicki

Protokolant: Magdalena Rybak

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – Krzysztof Świątek

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach 05.11.2013 r. i 04.12.2013 r.

s p r a w y : R. L.

syna M.i E.z domu K.

ur. (...) w J.

oskarżonego o to, że:

w dniu 21 kwietnia 2013 r. w J. przy ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym w I badaniu 0,34 mg/l alkoholu w II badaniu 0,31 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował po drodze publicznej rowerem

tj. o czyn z art.178a § 2 k.k.

I. uznaje oskarżonego **R. L.** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. wykroczenia z art. 87 § 1a k.w. i za to na podstawie art. 87 § 1 k.w. wymierza mu karę 500 (pięćset) złotych grzywny;

II. na podstawie art. 29 § 1 i 2 k.w. w zw. z art. 87 § 4 k.w. orzeka wobec oskarżonego **R. L.** środek karny w postaci zakaz prowadzenia rowerów na okres 6 (sześciu) miesięcy;

III. na podstawie art. 29 ust.1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. R. kwotę 360 zł netto, oraz kwotę 82,80 zł tytułem podatku od towarów i usług, tj. łącznie kwotę 442,80 zł brutto;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.s.w., zwalnia w całości oskarżonego **R. L.** od ponoszenia kosztów postępowania w niniejszej sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa, w tym na podstawie art. 17 ust. 1 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierza mu opłaty.

Sygn. akt II K 984/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 21 kwietnia 2013 r. około godziny 00.05 w nocy, R. L. kierował rowerem jadąc drogą publiczną - chodnikiem ulicy prowadzącej do ul. (...) w J.. R. L. znajdował się wówczas w stanie nietrzeźwości, który wynosił 0,34 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu.

(dowód:

częściowo wyjaśnienia R. L. k. 7-8, 48;

zeznania świadka M. S. k.9-10, 48-49;

zeznania świadka K. N. k.13, 51-52;

protokół badania trzeźwości k. 2;

notatka urzędowa k.1)

R. L. ma 19 lat i jest uczniem II klasy Zespołu Szkół (...) w J.. Ma przeciętne wyniki w szkole. W środowisku rodzinnym i sąsiedzkim na pozytywną opinię. Pozostaje na utrzymaniu rodziców. Nie był uprzednio karany sądownie przestępstwa ani nie figuruje w ewidencji osób dopuszczających się wykroczeń drogowych.

(dowód:

zapytanie o karalność k. 11;

informacja z KMP o wykroczeniach drogowych k.37;

wywiad środowiskowy k.38-40;

opinia ze szkoły k.42)

Zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i na rozprawie oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że wprawdzie spożywał alkohol u znajomego mieszkającego na ul. (...) w J. jednak zapewnił, iż po spożyciu alkoholu nie jechał na rowerze a jedynie go pchał idąc z boku. Dodał, że rower ten nie był sprawny technicznie i uniemożliwiał jazdę. Opisał, że został zatrzymany przez Policję, na ul. (...) w J. gdy siedział na rowerze.

Sąd, zważył co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznał, że w dniu 21 kwietnia 2013r. spożywał alkohol były wiarygodne. Korespondowały one z dowodem z dokumentu w postaci protokołu użycia alkosensora (k. 2).

Niewiarygodne były natomiast wyjaśnienia oskarżonego, iż w dniu 21 kwietnia 2013r. nie jechał rowerem a jedynie go pchał idąc z boku, gdyż były one niezgodne z wiarygodnymi zeznaniami M. S. i K. N.. Świadkowie ci precyzyjnie wskazali, że jadąc w trakcie patrolu ulicą (...) w J. spostrzegli jadącego chodnikiem rowerzystę, który na ich widok zeskoczył z roweru. K. N. sprecyzował, że oskarżony poruszał się drogą stanowiącą łącznik ulicy (...) – będący także ulicą (...). Podkreślić należy, iż obaj świadkowie składając zeznania zgodnie zapewnili, że są pewni, iż oskarżony jechał na rowerze. Opis zajścia dokonany przez tych świadków wykluczał możliwość, by mogli się oni pomylić co do osoby kierującego bądź błędnie zaobserwować, iż ten jechał chodnikiem ulicy (...) w J.. Policjanci poruszali się bowiem swoim radiowozem, wyjeżdżając na wprost rowerzysty i widzieli go bezpośrednio przed zatrzymaniem. Tym samym w ocenie Sądu ich zeznania odzwierciedlały rzeczywistość, gdyż świadkowie ci mieli możliwość zaobserwować dane zdarzenie a następnie przedstawić jego przebieg. Świadkowie ci są funkcjonariuszami Policji, osobami obcymi dla oskarżonego. Nie mieli oni zatem żadnego powodu by podawać nieprawdziwe okoliczności dotyczące oskarżonego narażając się przez to na odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań. Nadto ich zeznania były logiczne i wzajemnie ze sobą korespondowały tworząc spójny obraz zajścia. Uznając za wiarygodne zeznania M. S. i K. N. Sąd jako niewiarygodne uznał sprzeczne z nimi wyjaśnienia oskarżonego jakoby ten prowadził rower idąc z boku. Gdyby w rzeczywistości tak było jest logiczne, iż tak tą sytuację zaobserwowaliby Policjanci – zaś ich spostrzeżenia były odmienne. Z tych też samych powodów Sąd jako niewiarygodne uznał wyjaśnienia oskarżonego, jakoby stan techniczny roweru uniemożliwiał na nim jazdę. Skoro bowiem obaj Policjanci zgodnie zeznali, że oskarżony jechał rowerem zaś K. N. sprecyzował, iż droga, którą poruszał się oskarżony była lekko nachylona w górę logicznym jest

uznanie, iż w chwili interwencji Policji stan techniczny pojazdu umożliwił oskarżonemu jądę na tym rowerze. Na marginesie wskazać należy, iż Sąd nie ocenia, jaki był stan techniczny roweru w momencie, gdy oskarżony miał go dostać od swojego kolego ani jaki był w momencie gdy oskarżony dotarł do miejsca zamieszkania. Oczywistym jest bowiem, iż ów stan techniczny mógł być inny niż ten jaki zaobserwowali Policjanci w momencie interwencji, zwłaszcza, iż zarówno M. S. jak i K. N. przyznali, iż nie sprawdzali dokładnie stanu technicznego roweru, którym poruszał się oskarżony.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności dowody z dokumentów przeprowadzone w sprawie. Zostały one bowiem sporządzone przez powołane do tego podmioty, w granicach ich kompetencji, zaś żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności.

R. L. swoim zachowaniem z dnia 21 kwietnia 2013r. polegającym na tym, że w J. – po drodze publicznej na ulicy (...) będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,34 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu kierował rowerem wyczerpał znamiona czynu z art. 87 § 1 k.w.

Sąd ustalił, iż oskarżony kierował rowerem po chodniku ulicy (...) w J. – a zatem po drodze publicznej. Znajdował się wówczas w stanie nietrzeźwości gdyż ten stan w chwili zatrzymania wynosił 0,34 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Zważywszy, iż w czasie orzekania obowiązuje inna ustawa, niż w dacie czynu oskarżonego zaś od 9 listopada 2013r. zachowanie oskarżonego stanowi wykroczenie z art. 87 §1a k.w. nie zaś przestępstwo z art. 178a § 2 k.k. Sąd zastosował nową ustawę (art. 4 § 1 k.k.), gdyż orzeczenie kary za wykroczenie jest zawsze względniejsze, niż skazanie za przestępstwo.

Oskarżony jest osobą działającą w normalnej sytuacji motywacyjnej. Jego rozwój intelektualny nie utrudnia mu możliwości rozpoznania znaczenia jego czynu. Można mu zatem przypisać winę. Nadto przypisanego mu czynu dopuścił się z winy umyślnej. Wiedział bowiem, iż kierowanie rowerem po drodze publicznej jest zabronione (gdyż na widok Policji zeskoczył z roweru). Pomimo tego, wiedząc, iż uprzednio wypił alkohol, kierował rowerem po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości.

Przy ustalaniu stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu Sąd wziął pod uwagę okoliczności jego popełnienia. Oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, który nieznacznie przekraczał granicę stanu nietrzeźwości. Nadto wprawdzie jechał w godzinach nocnych drogą publiczną jednakże poruszał się chodnikiem, toteż nie stwarzał większego zagrożenia dla innych uczestników ruchu. Tym samym Sąd uznał, iż stopień społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu nie był duży.

Sąd nie dostrzegł żadnych okoliczności zarówno łagodzących jak i obciążających wpływających na wymiar kary oskarżonego (o jakich stanowi art. 33 § 3 i 4 k.w.)

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu za przypisane mu wykroczenie z art. 87 § 1 a k.w. kara 500 złotych jest adekwatna do jego winy i stopnia społecznej szkodliwości jego czynu. Kara ta powinna spełniać swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej, uzmysławiając oskarżonemu nieopłacalność wchodzenia w konflikt z prawem a przez to wdroży go do przestrzegania porządku prawnego. Zdaniem Sądu, orzeczona wobec niego kara powinna również spełnić swoje cele w zakresie prewencji ogólnej, wskazując, że popełnienie wykroczenia musi pociągnąć za sobą odpowiedzialność prawną.

Jako, że oskarżony w czasie popełnienia wykroczenia znajdował się w stanie nietrzeźwości, Sąd uznał za zasadne wymierzenie mu, na podstawie przepisu art. 29 § 1 i 2 k.w. w zw. z art. 87 § 4 k.w. środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów. W ocenie Sądu minimalny, sześciomiesięczny okres środka karnego w postaci zakazu prowadzenia rowerów jest współmierny do społecznej szkodliwości tego czynu w tym spowodowanemu przez oskarżonego zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu.

Sąd na podstawie art. 29 ust.1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. R. kwotę 360 zł netto, oraz kwotę 82,80 zł tytułem podatku od towarów i usług, tj. łącznie kwotę 442,80 zł brutto, bowiem koszty niepłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu z urzędu ponosi Skarb Państwa.

Oskarżony nie stałych dochodów pozostając na utrzymaniu rodziców. Mając zatem na uwadze sytuację majątkową oskarżonego należało na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.s.w. i art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnić go od obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w tym opłaty. Uiszczenie tychże kosztów, w ocenie Sądu byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.